

Sygn. akt II UK 121/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Romualda Spyt (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z udziałem zainteresowanego P. L.

o podleganie ubezpieczeniu społecznemu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 grudnia 2012 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 2 grudnia 2011 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

„P., spółka z o.o. Spółka Komandytowa w W.” zadeklarowała ubezpieczenie emerytalne, rentowe i wypadkowe wspólnika (komandytariusza) P. L. od dnia 25 października 2006 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. Decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. z dnia 31 grudnia 2010 r. stwierdzono obowiązek jego ubezpieczenia od dnia 9 sierpnia 2006 r. Decyzja ta została zmieniona wyrokiem Sądu Okręgowego - Sądu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 lipca 2011 r., który uwzględnił odwołanie spółki i ustalił, że P. L. nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym jako komandytariusz wcześniej niż od dnia, w którym został zgłoszony do ubezpieczeń. Sąd ustalił, że spółka została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 16 września 2005 r. P. L. wstąpił do niej jako komandytariusz na podstawie aktu notarialnego sporządzonego w dniu 9 sierpnia 2006 r., a fakt ten został ujawniony w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 25 października 2006 r. Sąd pierwszej instancji ustalił również, że P. L. został wykreślony z rejestru z dniem 24 sierpnia 2010 r. Wskazując na art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) oraz na uznanie – w myśl art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy – wspólników spółki komandytowej za prowadzących pozarolniczą działalność, wywiódł, że pojęcie „osoba prowadząca działalność pozarolniczą” w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest zdefiniowane w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 173, poz. 1807). Wnioskował, że prowadzenie pozarolniczej działalności przez pozostawanie wspólnikiem spółki komandytowej wywołuje skutek w postaci podlegania ubezpieczeniom społecznym, który powstaje z mocy prawa i trwa przez cały czas istnienia przesłanek określonych w art. 13 pkt 4 ustawy systemowej, niezależnie od woli wspólników i ukształtowania przez nich stosunków wewnętrznych spółki. Sąd pierwszej instancji powiązał uzyskanie statusu wspólnika, stanowiącego przesłankę objęcia ubezpieczeniem, z chwilą wpisania komandytariusza do rejestru. W jego ocenie, czas między powołaniem spółki a jej zarejestrowaniem w Krajowym Rejestrze Sądowym ma znaczenie tylko z punktu widzenia wierzycieli (art. 114

k.s.h.); wspólnik zaczyna wykonywanie pozarolniczej działalności, o której mowa w art. 13 ust 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, od chwili wpisu i od tej chwili podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Wyrokiem z dnia 2 grudnia 2011 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację organu ubezpieczeń społecznych. Nie podzielił zarzutu odnoszącego się do naruszenia przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 12 ust. 1, art. 8 ust. 6 pkt 4, art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 102, art. 109 § 1 i 2 oraz art. 114 k.s.h. przez błędne przyjęcie, że status wspólnika uzyskuje się z dniem wpisania do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, a nie przez przystąpienie do spółki. Sąd drugiej instancji podzielił pogląd prawny Sądu pierwszej instancji i zaaprobował jego ustalenia, uznając, że P. L., komandytariusz, prawidłowo został objęty obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi od dnia 25 października 2006 r. tj. od dnia wpisania go do Krajowego Rejestru Sądowego jako komandytariusza, a nie od dnia przystąpienia do spółki (podpisania umowy w formie aktu notarialnego).

Skarga kasacyjna Zakładu Ubezpieczeń Społecznych została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 2a ust. 2 pkt 1, art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 6 pkt 4 i art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 2 § 1 i § 2 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie (Dz.U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1158), art. 14-17 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186 ze zm.) przez przyjęcie, że P. L. nie uzyskał statusu wspólnika i osoby prowadzącej działalność pozarolniczą w chwili złożenia oświadczenia o przystąpieniu do prowadzącej działalność gospodarczą spółki „P.". Skarżący twierdził, że właśnie z tym dniem, czyli 9 sierpnia 2006 r. powstał obowiązek objęcia go ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi i wypadkowym. Wskazał także na błąd w wykładni art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych polegający na przyjęciu, że przepis ten nie ma zastosowania do P. L. w okresie od podpisania przez niego umowy o przystąpieniu do spółki komandytowej do dnia wpisania zainteresowanego do rejestru przedsiębiorców, oraz art. 114 k.s.h. w związku z art. 14-17 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, podnosząc, że wpis do rejestru przedsiębiorców wspólnika, który

przystąpił do prowadzącej działalność gospodarczą spółki komandytowej, nie decyduje o jego statusie; istotne dla niego są zasady dokonywania zmian umowy spółki określone w art. 9 k.s.h.

Skarżący organ ubezpieczeń społecznych wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i orzeczenie co do istoty sprawy przez ustalenie, że P. L. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu po uzyskaniu statusu komandytariusza spółki „P.”, w okresie od dnia 9 sierpnia 2006 r. do dnia 24 października 2006 r.

W odpowiedzi na skargę spółka „P.” wniósła o jej oddalenie, wskazując że podleganie przez wspólnika spółki komandytowej obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności pozarolniczej do czasu jej zaprzestania, należy odnosić do okresu posiadania statusu wspólnika w spółce prowadzącej (wykonującej) działalność gospodarczą, a nie do faktycznego uczestniczenia w działalności przedsiębiorstwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2010 r., II UK 82/10, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 21). Uzyskanie statusu wspólnika spółki komandytowej, który – jak stwierdziła – należy oceniać zgodnie z art. 114 k.s.h., powiązała z chwilą wpisu wspólnika wraz z jego sumą komandytową do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, zważywszy, że wpis komandytariusza do rejestru przedsiębiorców ma charakter konstytutywny.

Zdaniem replikującej spółki, nie zachodzi zarzucane w skardze kasacyjnej naruszenie art. 9 k.s.h. przez jego niezastosowanie, gdyż oświadczenie o przystąpieniu do spółki w dniu jego złożenia staje się skuteczne w stosunkach wewnętrznych spółki, nie można przypisywać mu szczególnej doniosłości prawnej przekreślającej znaczenie skutków wynikających z art. 114 k.s.h.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

„P., spółka z o.o. Spółka Komandytowa w W.” została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 16 września 2005 r., a P. L. przystąpił do niej w charakterze komandytariusza w wyniku umowy zawartej w formie aktu notarialnego z dnia 9 sierpnia 2006 r., po rozpoczęciu przez spółkę prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Do rejestru przedsiębiorców został wpisany w dniu 25

października 2006 r. i od tego dnia został zgłoszony do ubezpieczeń emerytalnego, rentowych i wypadkowego.

Spór, zapoczątkowany odwołaniem spółki od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, dotyczył okresu podlegania przez komandytariusza ubezpieczeniami społecznymi, a w szczególności chwili, od której stał się on podmiotem ubezpieczeń, określonym w art. 6 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 4 i art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Rozstrzygnięcie tego sporu wymagało wstępnego stwierdzenia, że dla obowiązku ubezpieczenia społecznego komandytariusza spółki komandytowej jako osoby prowadzącej działalność pozarolniczą nie ma znaczenia oświadczenie w deklaracji ubezpieczeniowej; obowiązek ten wynika z przepisów bezwzględnie obowiązujących, a ubezpieczenie społeczne następuje z mocy prawa (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1990 r., III UZP 21/90, OSP 1991, nr 7-8, poz. 172 z gl. częściowo krytyczną T. Gregorczyk, Przegląd Sądowy 1991 z. 5-6 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2002 r., II UKN 48/01, niepubl. i z dnia 19 marca 2007 r., III UK 133/06, OSNP 2008, nr 7-8, poz. 114).

O objęciu ubezpieczeniami emerytalnymi i rentowymi wspólników spółek osobowych – spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej tworzonych na podstawie kodeksu spółek handlowych, oraz wspólników jednej tylko ze spółek kapitałowych – jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, o których stanowi art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy, decyduje prowadzenie przez nich działalności pozarolniczej, której zakres pojęciowy nie pokrywa się ściśle z zakresem prowadzenia działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy o swobodzie prowadzenia działalności gospodarczej. Pojęcie „prowadzenia działalności pozarolniczej” nie zostało zdefiniowane w art. 6 ust. 1 pkt 5; treść normatywną tego przepisu uzupełnia art. 8 ust. 6 ustawy, w którym określono podmioty i wymieniono warunki, na których podmioty te podlegają ubezpieczeniom społecznym. Podmioty wymienione w tym przepisie charakteryzują się różnym statusem prawnym. Są to osoby prowadzące działalność pozarolniczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych, a także twórcy i artyści, osoby prowadzące działalność w zakresie wolnego zawodu, wspólnicy spółek osobowych (cywilnej, jawnej, komandytowej lub partnerskiej), wspólnicy jednoosobowej spółki z

ograniczoną odpowiedzialnością, a także osoby prowadzące niepubliczne szkoły, placówki lub ich zespoły, na podstawie przepisów o systemie oświaty.

Na tle art. 8 ust. 6 ustawy systemowej należy stwierdzić, że prowadzenie działalności pozarolniczej jest pojęciem niepokrywającym się z prowadzeniem działalności gospodarczej, o której stanowi art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jako o zarobkowej działalności wytwórczej, budowlanej, handlowej, usługowej lub poszukiwaniu, rozpoznawaniu i wydobywaniu kopalin ze złóż, z uwzględnieniem działalności zawodowej, wykonywanych w sposób zorganizowany i ciągły. Ustawa systemowa odwołuje się do definicji ujętej w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej tylko w art. 8 ust. 6 pkt 1, a pozostałych punktach tego przepisu odnosi się do osób prowadzących działalność w różnych formach organizacyjno-prawnych, z których nie wszystkie wykonują działalność gospodarczą *sensu stricto*. Także nie wszyscy przedsiębiorcy w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o działalności gospodarczej są podmiotami ubezpieczenia z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej, gdyż ubezpieczeniem społecznym objęte są wyłącznie osoby fizyczne, co wyłącza osoby prawne i jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonujące we własnym imieniu działalność gospodarczą.

W konkluzji tych rozważań należy stwierdzić, że podleganie ubezpieczeniom społecznym przez komandytariusza spółki prawa handlowego nie pozostaje w związku z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej, ściśle związanej z wpisem do Krajowego Rejestru Sądowego (por. art. 114 k.s.h. w związku z art. 14-17 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym). Spółka komandytowa (art. 102 k.s.h.) to spółka osobowa mająca na celu prowadzenie przedsiębiorstwa pod własną firmą, w której wobec wierzycieli za zobowiązania spółki co najmniej jeden wspólnik odpowiada bez ograniczenia (komplementariusz), a odpowiedzialność co najmniej jednego wspólnika (komandytariusza) jest ograniczona. Spółka ta, jako osobowa spółka prawa handlowego, nie ma osobowości prawnej, lecz może we własnym imieniu nabywać prawa, zaciągać zobowiązania, pozywać i być pozywana (art. 8 k.s.h.), więc jest podmiotem określonym w art. 33¹ k.c. W wyniku organizacyjnego i majątkowego wyodrębnienia od wspólników, spółka, a nie wspólnicy prowadzi

przedsiębiorstwo pod własną firmą, więc spółka, nie wspólnicy jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Wspólnicy osobowych spółek prawa handlowego podlegali obowiązkowi ubezpieczenia społecznego na podstawie ustawy z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu osób prowadzących działalność gospodarczą (tj. Dz.U. z 1989 r. Nr 46, poz. 250) jako osoby fizyczne wykonujące działalność prowadzoną przez kilka osób w ramach jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej (ubezpieczeniu podlegała każda z tych osób – art. 1 ust. 2 ustawy). Było to rozwiązanie odpowiednie do regulacji ówczesnego obowiązującego kodeksu handlowego, zachowującego moc w zakresie przepisów o spółce jawnej (art. 75-142 k.h.), spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (art. 158-306 k.h.) i spółce akcyjnej (art. 307-497 k.h.); przepisy o spółce komandytowej zostały przywrócone przez ustawę zmieniającą z dnia 31 sierpnia 1991 r. (Dz.U. Nr 94, poz. 418). W pierwotnym brzmieniu obowiązującej od dnia 1 stycznia 1999 r. ustawy systemowej nie wymieniono osób, które – w różnych formach – wykonują działalność gospodarczą, lecz zakreślono krąg podmiotów podlegających obowiązkowi ubezpieczenia przez odesłanie do przepisów o działalności gospodarczej i innych przepisów szczególnych. Wspólnicy spółek osobowych byli więc traktowani jako podmioty gospodarcze w pojęciu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 41, poz. 324).

Z wejściem w życie w dniu 1 stycznia 2001 r. ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. – Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 101, poz. 1178 ze zm.) przedsiębiorcę zdefiniowano jako osobę fizyczną, osobę prawną oraz niemającą osobowości prawnej spółkę prawa handlowego. Jednocześnie w kodeksie spółek handlowych, który właśnie zaczął obowiązywać, ustanowiono – jako spółki osobowe – spółkę jawną, partnerską, komandytową i spółkę komandytowo-akcyjną (art. 4 pkt 1 k.s.h.) oraz postanowiono, że spółki, a nie ich wspólnicy prowadzą przedsiębiorstwo pod własną firmą oraz że tylko one mogą we własnym imieniu nabywać prawa, zaciągać zobowiązania, pozywać i być pozywane. W tak ukształtowanym stanie prawnym wspólnicy spółek jawnych, komandytowych i partnerskich – nie będąc przedsiębiorcami – przestali być uznawani za osoby prowadzące działalność, także na gruncie przepisów ubezpieczeniowych. W

judykaturze prezentowany był później pogląd, że decydowało to o wyłączeniu wspólników spółek osobowych z ubezpieczenia społecznego w okresie od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 157/04, OSNP 2005, nr 17, poz. 274 i z dnia 16 czerwca 2002 r., I UK 335/04, OSNP 2006, nr 3-4, poz. 63).

Ustawą z dnia 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 241, poz. 2074 ze zm.) dodano art. 8 ust. 6 pkt 4, który zaczął obowiązywać od dnia 1 stycznia 2003 r. W ocenie projektodawców, ustanowienie tego przepisu nie spowodowało istotnej zmiany prawa, a jedynie utrzymanie stanu sprzed nowelizacji przepisów o działalności gospodarczej (Sejm IV kadencji, druk nr 700), jednakże Sąd Najwyższy ocenił wprowadzenie omawianej regulacji jako istotną zmianę merytoryczną w kierunku zgodnym z zasadą powszechności ubezpieczenia i równego traktowania ubezpieczonych w zakresie objęcia obowiązkiem ubezpieczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2005 r., I UK 258/04, OSNP 2006, nr 3-4, poz. 58 z gl. P. Bielskiego, *Prawo Spółek* 2006, z. 9; podobnie w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 r., I UZP 4/05, OSNP 2006, nr 19-20, poz. 304). Polemikę dotyczącą obowiązku ubezpieczenia w zw. z niewykazywaniem przez wspólników spółek osobowych cech przedsiębiorcy określonych w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej zakończyło wskazanie przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 lutego 2006 r. (I UZP 4/05, OSNP 2006, nr 19-20, poz. 304), że objęcie ich ubezpieczeniem społecznym nastąpiło w drodze zabiegu włączającego ich działalność do zbiorczego tytułu „działalności pozarolniczej”.

W wyroku z dnia 13 września 2010 r. (II UK 82/10, OSNP 32012/1-2, poz. 21) Sąd Najwyższy wypowiedział pogląd przywoływany przez Sąd drugiej instancji, że obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym podlega każdy będący osobą fizyczną wspólnik spółki komandytowej zawiązanej w celu prowadzenia działalności gospodarczej i prowadzącej taką działalność. Fragment uzasadnienia tego wyroku, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że „podleganie przez wspólnika spółki komandytowej ubezpieczeniom społecznym w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności pozarolniczej do dnia zaprzestania jej wykonywania

należy odnosić do statusu wspólnika w spółce prowadzącej (wykonującej) działalność gospodarczą, a nie do faktycznego uczestniczenia w działalności przedsiębiorstwa” należy interpretować w powiązaniu z określeniem chwili, w której komandytariusz staje się wspólnikiem, bez powiązania jego statusu ze statusem przedsiębiorcy, którym jest spółka. W tym przedmiocie Sąd Najwyższy stwierdził, że osoba przystępująca w charakterze komandytariusza do prowadzącej już działalność spółki komandytowej podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym od dnia złożenia notarialnego oświadczenia o przystąpieniu do spółki (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2012 r., II UK 18/12, niepubl., z dnia 23 października 2012 r., II UK 75/12, niepubl.).

Istotnym elementem uzasadnień tych wyroków, rozstrzygających, w jakiej chwili komandytariusz uzyskuje status wspólnika, prowadzący do objęcia go ubezpieczeniami społecznymi z mocy ustawy, czy następuje to z chwilą przystąpienia do spółki, czy też w chwilą wpisania go do rejestru przedsiębiorców, jest konstatacja, że stosunek komandytariusza do osób trzecich nie jest jedynym wyznacznikiem jego statusu w spółce, istotne bowiem z tego punktu widzenia są również jego prawa i obowiązki wynikające ze stosunków wewnętrznych spółki (art. 120 i następne k.s.h.), które powstają od chwili przystąpienia do spółki. Pojęciem „prowadzenie działalności pozarolniczej” obejmowane jest przede wszystkim prowadzenie spraw i reprezentowanie spółki, czyli działania w interesie wspólnym, w ramach stosunku korporacyjnego, bez wynagrodzenia (por. art. 38-40 i 45-47 k.s.h.). Obowiązek ubezpieczenia społecznego nie jest jednak warunkowany wykonywaniem takich czynności, lecz wynika wyłącznie z członkostwa w spółce prawa handlowego. Świadczenie usług na rzecz spółki będące przedmiotem wkładu (art. 14 § 1 k.s.h.) stanowi odrębną podstawę ubezpieczenia społecznego przewidzianego w art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej.

Przyjęcie na siebie stosownych zobowiązań następuje w dniu przystąpienia do spółki, kiedy określa się wkład wnoszony przez nowego komandytariusza i jego wartość (art. 105 pkt 4 k.s.h.), co ma z kolei bezpośredni wpływ na jego udział w zyskach (art. 123 § 1 k.s.h.). Od tej chwili komandytariusz uczestniczy w przedsięwzięciu gospodarczym, jakim jest prowadzenie przedsiębiorstwa w formie

spółki komandytowej i staje się podmiotem praw i obowiązków w stosunkach wewnętrznych spółki. Z tego względu za trafny należy uznać pogląd, że komandytariusz staje się współnikiem już od chwili przystąpienia do spółki komandytowej, natomiast odpowiada za jej zobowiązania istniejące w chwili wpisania go do rejestru i od dnia wpisania; wpis do rejestru nie tworzy statusu przystępującego do spółki współnika, ale go potwierdza i ujawnia wobec osób trzecich, w takim zaś przypadku wpis do rejestru nie spełnia roli prawotwórczej. Reguły wynikające z art. 114 k.s.h. nie mogą przesądzać daty powstania obowiązku ubezpieczenia społecznego. Należy w tym miejscu podkreślić, że zasady odpowiedzialności wobec osób trzecich za zobowiązania wynikające z działalności stanowiącej tytuł ubezpieczeń społecznych nie kształtują w żaden sposób warunków podlegania tym ubezpieczeniom przez osoby fizyczne.

W wyniku tych rozważań trzeba stwierdzić, że zgodnie z art. 4 pkt 2 lit. d ustawy systemowej, płatnikiem składek nie jest spółka komandytowa, lecz współnik jako ubezpieczony zobowiązany do opłacenia składek na własne ubezpieczenia społeczne ustanowione jako obowiązkowe wobec współników spółek handlowych w art. 8 ust. 6 pkt 4 tej ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2005 r., I UK 258/04, OSNP 2006, nr 3-4, poz. 58 z glosą P. Bielskiego, Prawo Spółek 2006 nr 9 oraz uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 r., I UZP 4/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 304). Stwierdzenie to powinno mieć wpływ na określenie ról procesowych stron postępowania, a w szczególności właściwe wskazanie zainteresowanego (art. 477¹¹ k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.).